

At the funeral of Admetus' wife Alcestis, his father Pheres offers words of consolation.

Φέρης

ἦκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·
 ἐσθλῆς γάρ, οὐδεις ἀντερεῖ, καὶ σώφρωνος
 γυναικὸς ἡμάρτηκας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 φέρειν ἀνάγκη καίπερ ὄντα δύσφορα.
 δέχου δὲ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
 ἵτω. τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών,
 ἥτις γε τῆς σῆς προύθανε ψυχῆς, τέκνον,
 καὶ μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν οὐδ' εἶασε σοῦ
 στερέντα γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν,
 πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστερον βίον
 γυναιξίν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
 ὦ τόνδε μὲν σώσας, ἀναστήσας δὲ
 ἡμᾶς πίτνοντας, χαῖρε, κἂν Ἄιδου δόμοις
 εὖ σοι γένοιτο. φημὶ τοιούτους γάμους
 λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.

Ἄδμητος

οὔτ' ἦλθες ἐς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον
 οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
 κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἦδ' ἐνδύσεται·
 οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.

Euripides Alcestis 614-32

1B 2 2011

πένθιμος, -ον: "mournful"

λύειν is a poetic form of λυσιτελεῖν: "to be of advantage"